

Till Landskapsstyrelsen.

Alltsedan år 1978 har utförseln från Finland av kulturhistoriskt värdefulla föremål varit begränsad genom tre riksförfattningar, FFS 445, 446 och 504 för sagda år. På basen av en motion av ltm Henrik Nylund m.fl. (nr 24/1978-79) hemställde landstinget samma år att landskapsstyrelsen skulle uppgöra förslag till motsvarande landskapslagstiftning.

Efter det landskapsstyrelsen i november 1982 avgivit lagframställning i ärendet antog landstinget i oktober 1983 enhälligt en landskapslag om skydd för kulturhistoriskt värdefulla föremål. Denna lag förföll emellertid därför att landstinget inte ansågs ha behörighet att begränsa utförseln av kulturföremål från Åland till landet i övrigt.

Enligt lagberedningsprogrammet för perioden 1.3.1985 - 28.2.1986 skulle landskapsstyrelsen låta utarbeta ett nytt, vederbörligen korrigerat, lagförslag i ämnet. Så har också skett. Men då förslaget nyligen föredrogs i landskapsstyrelsen beslöt denna med knappast möjliga majoritet, att lagframställningen inte skulle avges till landstinget. I lantrådets och vicelantrådets frånvaro fördes ordet härvid av den till åren äldsta ledamoten, och rösterna föll tre mot tre.

Vi undertecknade finner detta beslut ytterst förvånande av två orsaker:

1°. Landstinget hade år 1983 - efter en mycket grundlig beredning - enhälligt konstaterat att en landskapslag om skydd för kulturhistoriskt värdefulla föremål är av behovet påkallad. Enligt normalt förfarande skulle landskapsstyrelsen skyndsamt ha avgivit ett nytt lagförslag med de justeringar som erfordrades på grund av presidentens veto mot den förut antagna lagen.

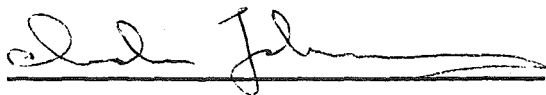
Även om landstinget nu inte kan reglera utförseln av kulturföremål från Åland till Finland i övrigt, föreligger det alltså starka skäl att begränsa utförseln till Sverige. Därifrån kan man ju vänta flertalet uppköpare av sådana föremål, inte bara bland dem som bedriver yrkesmässig handel med antikviteter utan också bland det stora antal som köper privat.

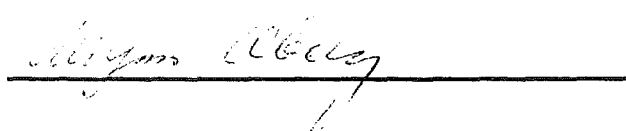
2°. Själva förfarandet då beslutet fattades var minst sagt häpnadsväckande. Landskapsstyrelsen borde åtminstone ha varit fulltalig när det gällde ett ärende som skulle föreläggas landstinget, i synnerhet som majoriteten hade avsikten att frångå ett av landskapsstyrelsen tidigare fattat principbeslut. I stället tog den tillfälliga ordföranden upp ärendet för negativt beslut, sedan vicesammanträdet hade avlägsnat sig från sammanträdet för en dryg halvtimme på grund av ett redan avtalat läkarbesök.

Det föreligger därför full anledning att ställa följande spörsmål i enlighet med 48 § 1 mom. LO:

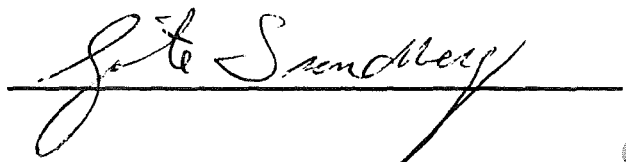
Ämnar landskapsstyrelsen ta upp till ny behandling lagberedningens förslag att en lagframställning om skydd för kulturhistoriskt värdefulla föremål avläsa under den pågående landstingssessionen i överensstämmelse med det av landstinget omfattade lagberedningsprogrammet?

Mariehamn den 7 mars 1986.

_____

_____

_____

_____

_____

_____